

L'ELIONOR

L'Elionor tenia
catorze anys i tres hores
quan va posar-se a treballar.

Aquestes coses queden
enregistrades a la sang per sempre.

Duia trenes, encara,
i deia: "sí senyor" i "bones tardes".

La gent se l'estimava,
l'Elionor, tan tendra,
i ella cantava mentre
feia córrer l'escombra.

Els anys, però, a dins la fàbrica,
es dilueixen en l'opaca
grisor de les finestres,

i al cap de poc l'Elionor no hauria
pas sabut dir d'on li venien

les ganes de plorar,
ni aquella irreprimible
sensació de solitud.

Les dones deien que el que li passava
era que es feia gran i que aquells mals
es curaven casant-se i tenint criatures.

L'Elionor, d'acord amb la molt sàvia
predicció de les dones,
va créixer, es va casar i va tenir fills.

El gran, que era una noia,
feia tot just tres hores
que havia complert els catorze anys
quan va posar-se a treballar.

Encara duia trenes
i deia: "sí senyor" i "bones tardes".

Miquel Martí i Pol